

Vstopil je. Povprašal jo je po vzroku zakasnelosti. In povedala je vse, vse je povedala natančno, kako se je bila zagledala v Vrtoglavčevo Jero, vaškega Janeza, balo i. t. d. ter kako je preslišala uro.

„Kaj pa si tu napisala?“ je vprašal učitelj.

In pokazala mu je.

„Prav tako,“ je izpregovoril, prečitavši napisano. „Veseli me, da se sama zavedaš, da nisi ravnala prav in se tega kesaš.“

„Oh, nikoli več ne bom gledala bale, nikoli več Vrtoglavčeve Jere in vaškega Janeza!“ je hitela zatrjevati Tilka.

„Pridna si bila doslej in marljiva. Upam, da boš poslej še pridnejša in glej, da ostane današnja kazen prva in zadnja.“

In Tilka je hitela domov. Součenke je še došla in celo pustila zadaj. Spominja pa se še danes kot vrla gospodinja besed učiteljevih in ne more prehvaliti koristi šole ter rada pripoveduje, da je bila dne 16. prosinca 18... prvič in zadnjič v šoli zaradi bale — zaprta.

Po delu plačilo.

Spisal Ivo Trošt.

ovro Travnarjev je gledal pozimi skozi okno, kako obirajo škorci v sosedovem kozelcu prazno, a nemlačeno ajdovico. Sosed je bil pa zanikarn gospodar, ki se je bavil z vsem drugim, samo ne s posestvom; zato so mu škorci do pozne jeseni docela obrali v kozelcu spravljeno ajdo, namesto da bi jo omlatil sam. O Božiču so prišli lačni poiskat še zadnjih zrn tja, kjer so jeseni veselo godovali.

Lovro vpraša očeta: „Česa iščejo sedaj škorci v sosedovi ajdovici, oče? Saj ste rekli, da so jo jeseni omlatili popolnoma?“

„Česa iščejo, vprašáš? Sedaj so došli po plačilo, ki jim ga je sosed dolžan za mlatev!“

